

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň Mgr. Jany Jurečkové a Mgr. Andrey Veselé ve věci

žalobkyně: **nrap. Bc. M. K.**
Bytem X,
zastoupená advokátkou Mgr. Alicí Hejzlarovou, LL. M.
se sídlem Praha 1, Žitná 1575/49,

proti
žalovanému **Policejní prezident Policie ČR**
se sídlem Strojnická 27, Praha 7 – Holešovice,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 4. 2017, č. j. PPR-4273-4/ČJ-2017-990131

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

Odůvodnění:

I. Základ sporu

1. Rozhodnutím Ředitele krajského ředitelství policie hlavního města Prahy PČR ze dne 23. 6. 2016 číslo 203/2016, ve spojení s rozhodnutím policejního prezidenta Policie ČR ve věcech služebního poměru ze dne 6. 10. 2016, č. j. PPR-21390-6/ČJ-2016-990131, byla žalobkyně podle § 189 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů ve znění pozdějších předpisů (dále jen „služební zákon“ nebo jen „zákon“) a § 2 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb. (dále jen „přestupkový zákon“) uznána vinnou ze spáchání jednání, které má znaky přestupku podle § 49 odst. 1 písm. c) přestupkového zákona a za to jí byl uložen kázeňský trest odnětí služební hodnosti vrchního inspektora.
2. Na základě rozhodnutí o uložení kázeňského trestu byla žalobkyně podle § 42 odst. 1 písm. e) služebního zákona propuštěna ze služebního poměru rozhodnutím ředitele Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy ze dne 4. 1. 2017, č. 7/2017. Žalobkyně podala proti rozhodnutí odvolání, o němž žalovaný zamítavě rozhodl napadeným rozhodnutím.

II. Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

3. V podané žalobě žalobkyně namítla, že došlo k podstatnému porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, což mělo za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Dále je přesvědčena, že rozhodnutí je založeno na nesprávném výkladu právních norem a nesprávném právním posouzení podkladů předmětného řízení ze strany správního orgánu a žalovaného. Správní orgán při vydání prvostupňového rozhodnutí nesprávně vyhodnotil dokumenty tvořící podklady v řízení v prvním stupni a nedostatečně odůvodnil jejich užití. Žalovaný v napadeném rozhodnutí tyto vady nezhojil, přičemž se rovněž nedostatečným způsobem vypořádal s argumenty žalobkyně uvedenými v odvolání. Žalobkyně byla v důsledku vydání výše uvedených rozhodnutí a v důsledku porušení svých práv jednáním správního orgánu, resp. jednáním žalovaného přímo zkrácena na svých právech.
4. Jak v podané žalobě žalobkyně uvedla, dne 11. 10. 2015 došlo k incidentu, jehož vyhocením došlo k dle názoru žalobkyně nezákonnému uložení kázeňského trestu odnětí služební hodnosti rozhodnutím správního orgánu ze dne 23. června 2016, č. 203/2016.
5. Na základě tohoto nezákonného rozhodnutí o uložení kázeňského trestu pak byla žalobkyně propuštěna rozhodnutím správního orgánu ve věcech služebních ze dne 4. ledna 2017, č. 7/2017. V rámci tohoto rozhodnutí vycházel správní orgán z teze, že rozhodnutí o uložení kázeňského trestu odnětí služební hodnosti je rozhodnutím, jemuž nelze přiznat atribut vykonatelnosti, a proto se na něj neuplatní ustanovení zákona o odložení vykonatelnosti. Dále správní orgán shrnul, že dle ustanovení § 42 odst. 1 písm. e) zákona nabytím právní moci rozhodnutí o uložení kázeňského trestu odnětí služební hodnosti byly naplněny podmínky pro to, aby žalobkyně byla propuštěna ze služebního poměru příslušníka Policie ČR.

6. Žalobkyně s výkladem zákonného ustanovení, jak je zaujal správní orgán prvního stupně a následně žalovaný nesouhlasila. Jak uvedla, podle ustanovení § 42 odst. 1. písm. e) služebního zákona musí být příslušník propuštěn, jestliže mu byl uložen trest odnětí služební hodnosti. Zákon však v této souvislosti nestanovuje žádnou lhůtu pro vydání či doručení takového rozhodnutí, a to na rozdíl od důvodů propuštění uvedených v ustanovení § 42 odst. 1 písm. b) až d) a písm. f) a důvodu uvedeného v odstavci 3 písm. c) zákona, pro které zákon v ustanovení § 42 odst. 4 stanovuje, že rozhodnutí o propuštění musí být příslušníkovi doručeno do 2 měsíců ode dne, kdy služební funkcionář důvod propuštění zjistil, nejpozději však do 1 roku ode dne, kdy tento důvod vznikl. Je tedy zřejmé, že záměrem zákonodárce při tvorbě ustanovení § 42 odst. 1 písm. e) služebního zákona bylo umožnit služebnímu funkcionáři v případě potřeby se zahájením řízení o propuštění ze služebního poměru v některých případech vyčkat, což se vztahuje i na předmětný případ, tedy na propuštění ze služebního poměru z důvodu uvedeného v ustanovení § 42 odst. 1 písm. e) zákona.
7. Pokud žalovaný tvrdí, že smyslem tohoto ustanovení je zvýšit právní jistotu příslušníka, má zcela jistě pravdu. Výklad tohoto smyslu způsobem, jakým jej žalovaný provádí, však hraničí se zvlášť správního orgánu. Lze nepochybně přisvědčit spíše názoru, že příslušníková právní jistota naopak uplatněním výkladu tohoto ustanovení, tak, jak činí žalovaný, bude narušena. Tento výklad totiž v zásadě vede k propuštění příslušníka, aniž by pro něj byl dán podklad v podobě vykonatelného rozhodnutí o uložení kázeňského trestu.
8. Žalobkyně tak shrnula, že napadené rozhodnutí je stiženo nezákonností, neboť zcela odporuje principu odložení vykonatelnosti, kdy v zásadě mění stav věci do podoby, která již neumožňuje navrácení do původního stavu v případě vydání rozhodnutí o zrušení rozhodnutí, jímž byl žalobkyni uložen kázeňský trest. Tím je de facto ze strany žalovaného a správního orgánu přikročeno k propuštění žalobkyně bez vykonatelného právního titulu a tedy k velmi silnému zásahu do jejích základních lidských práv – zejména do práva na svobodnou volbu povolání.
9. Dále žalobkyně namítla nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí s tím, že žalovaný toliko cituje judikaturu, aniž by se zabýval relevantními okolnostmi věci a řádně vypořádal námítky vznesené žalobkyní v odvolání.
10. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 8. 2012, č. j. 4 Ads 176/2011-129, a rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 16. 9. 2011, č. j. 5 Ca 196/2008-95. Žalovaný uvedl, že okamžikem právní moci rozhodnutí je služební hodnost odňata, čímž příslušník pozbývá jednu ze základních podmínek trvání služebního poměru. Služební poměr tak nemůže nadále trvat a příslušník z něj musí být propuštěn. Kázeňské rozhodnutí ze dne 6. 10. 2016 nabylo právní moci dne 10. 10. 2016, řízení o propuštění žalobkyně ze služebního poměru bylo zahájeno dne 11. 11. 2016, tedy po právní moci rozhodnutí o odnětí služební hodnosti. Správní orgán prvního stupně tedy postupoval správně, a rozhodl v souladu se zákonem, když řízení o propuštění žalobkyně ze služebního poměru zahájil a následně vydal rozhodnutí, neboť byl povinen propuštění ze služebního poměru realizovat.

III. Posouzení žaloby

11. Městský soud v Praze ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí. Jiné vady, k nimž by byl povinen přihlédnout z moci úřední, soud neshledal a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
12. Pokud jde o zákonnost a přezkoumatelnost napadeného rozhodnutí vyšel městský soud ze zjištění, že rozhodnutím Ředitele krajského ředitelství policie hlavního města Prahy, PČR ze dne 23. 6. 2016 číslo 203/2016 byla žalobkyně podle § 189 odst. 1 služebního zákona § 2 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích uznána vinnou ze spáchání jednání, které má znaky přestupku podle § 49 odst. 1 písm. c) přestupkového zákona tím, že dne 11. 10. 2015 ve společných prostorách bytového domu č. p. X v obci R. okres D. a v jeho okolí se dopustila hrubých neslušností, které spočívaly v nevyprovokovaném, impertinentním a verbálním napadání nájemníků uvedeného domu a vyhrožováním z pozice policistky PČR, když bez zjevného důvodu či provokace verbálně napadla pana M. R., kterých hleděl z okna svého bytu slovy: „zalez ty starej čuráku“, paní J. M. slovy: „zalez ty píčo, co čumíš“, kdy tyto projevy opětovně doprovázela hlasitým křikem, dalšími přesně nezjištěnými hrubě vulgárními výrazy vůči paní V. J. za přítomnosti nezletilých dětí a vyhrožováním, kdy veřejně hlasitým projevem všechny přítomné upozorňovala na svou příslušnost k Policii České republiky, před příjezdem hlídky PČR obvodního oddělení K. L. se převlékla do části služebního stejnokroje vzor 92 (černé triko s nápisem policie), čímž ve spojení s ústním projevem flagrantně upozornila na svoji příslušnost k Polici České republiky a úmyslně ve formě úmyslu přímého podle § 4 odst. 2 písm. a) přestupkového zákona hrubě narušila občanské soužití jiným hrubým jednáním podle § 51 odst. 1 písm. d) služebního zákona; za to jí byl uložen kázeňský trest odnětí služební hodností vrchního inspektora.
13. Žalobkyně podala proti rozhodnutí odvolání, o němž rozhodl žalovaný rozhodnutím ze dne 6. 10. 2016, č. j. PPR-21390-6/ČJ-2016-990131, tak, že částečně změnil výrok rozhodnutí, avšak rozhodnutí o uložení kázeňského trestu odnětí služební hodnosti vrchního inspektora ponechal v platnosti.
14. Městský soud dále vyšel ze zjištění, že rozsudkem ze dne 20. 1. 2021, č. j. 8Ad 27/2016-85, byla zamítnuta žaloba proti uvedenému rozhodnutí a rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 9. 2022, č. j. 6As 85/2021-35, pak kasační stížnost žalobkyně proti tomuto rozsudku.
15. Z obsahu správního spisu se podává, že oznámením ze dne 11. 11. 2016 bylo zahájeno řízení o propuštění žalobkyně ze služebního poměru, a to v souvislosti s rozhodnutím ze dne 6. 10. 2016, č. j. PPR-21390-6/ČJ-2016-990131, které nabylo právní moci dne 10. 10. 2016.
16. Návrh na propuštění ze služebního poměru byl podán 23. 11. 2016 a téhož dne předán žalobkyni, dne 4. 1. 2017 pak bylo rozhodnuto o propuštění žalobkyně ze služebního poměru.
17. V podaném odvolání žalobkyně namítla, že napadené rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je předčasné. Podle § 42 odst. 1 písm. e) služebního zákona musí být příslušník

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

propuštěn, jestliže mu byl uložen trest odnětí služební hodnosti. Zákon však v této souvislosti nestanovuje žádnou lhůtu pro vydání či doručení takového rozhodnutí, a to na rozdíl od důvodů propuštění uvedených v ustanovení § 42 odst. 1 písm. b) až d) a písm. f) a důvodu uvedeného v odst. 3 písm. c) zákona, pro které služební zákon v ustanovení § 42 odst. 4 stanovuje, že rozhodnutí o propuštění musí být příslušníkovi doručeno do dvou měsíců ode dne, když služební funkcionář důvod propuštění zjistil, nejpozději však do jednoho roku ode dne, kdy tento důvod vznikl. Je zřejmé, že záměrem zákonodárce bylo umožnit služebnímu funkcionáři v případě potřeby se zahájením řízení o propuštění ze služebního poměru v některých případech vyčkat, což se vztahuje i na případ žalobkyně, neboť podává proti rozhodnutí o služební hodnosti správní žalobu. Podle § 196 odst. 2 služebního zákona platí, že pokud byla žaloba podle odst. 1 tohoto ustanovení podána proti pravomocnému rozhodnutí služebního funkcionáře, kterým se ukládá kázeňský trest, odkládá se vykonatelnost tohoto rozhodnutí do nabytí právní moci rozhodnutí soudu.

18. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný podal výklad § 42 odst. 1 písm. e) služebního zákona, s tím, že pokud je v zákoně výslovně uvedeno, že příslušník musí být propuštěn, jestliže mu byl uložen kázeňský trest odnětí služební hodnosti, pak je služební funkcionář povinen propuštění realizovat po splnění podmínky, že příslušníkovi byl pravomocným rozhodnutím uložen kázeňský trest odnětí služební hodnosti. Žalovaný odmítl argumentaci žalobkyně týkající se stanovení, respektive nestanovení lhůty pro vydání či doručení rozhodnutí, z něhož vyplývá, že úmyslem zákonodárce bylo umožnit služebnímu funkcionáři v případě potřeby se zahájením řízení o propuštění ze služebního poměru vyčkat. Žalovaný konstatoval, že samotná důvodová zpráva ke služebnímu zákonu uvádí, že smyslem lhůt pro doručení rozhodnutí uvedených důvodů propuštění je zamezení dlouhodobé právní nejistoty příslušníka o stabilitě služebního poměru. Možnost vyčkat se zahájením řízení o propuštění ze služebního poměru ze záměru zákonodárce nevyplývá.
19. K námitce předčasnosti napadeného rozhodnutí, v souvislosti s podáním správní žaloby žalovaný odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu a rozhodnutí Ústavního soudu s tím, že ustanovení § 196 odst. 2 upravuje toliko odklad vykonatelnosti jako exekuční proveditelnosti (vymahatelnosti) rozhodnutí o uložení kázeňského trestu; nezakotvuje specifickou formu odkladného účinku žaloby proti takovému rozhodnutí, který by měl za následek, že do pravomocného rozhodnutí soudu o žalobě nelze vydat jiné navazující správní rozhodnutí, jakým je rozhodnutí o propuštění příslušníka ze služebního poměru.
20. Městský soud předně neshledal důvodnou námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí.
21. Obecně o rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost se jedná mimo jiné tehdy, když je jeho výrok v rozporu s odůvodněním nebo rozhodnutí vůbec neobsahuje právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jeho důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné (srov. přiměřeně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, též rozsudek č. j. 2 Ads 33/2003 - 78). Rovněž to je případ rozhodnutí, jehož odůvodnění nedává smysl, z něhož by vyplývaly skutkové a právní důvody, které vedly správní orgán k vydání rozhodnutí (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2003, č. j. 7 A 547/2002 - 24). Povinnost řádného odůvodnění rozhodnutí nelze mechanicky ztotožňovat s povinností poskytnout podrobnou odpověď na každý jednotlivý argument uplatněný v žalobě. Odpověď na

základní námitky v sobě může v některých případech konzumovat i odpověď na námitky dílčí a související (srov. rozsudky NSS ze dne 14. 2. 2013 č. j. 7 As 79/2012-54, ze dne 29. 8. 2013 č. j. 7 As 182/2012-58 a ze dne 19. 2. 2014 č. j. 1 Afs 88/2013-66).

22. Napadené rozhodnutí dostojí všem požadavkům, které jsou z hlediska přezkoumatelnosti jeho odůvodnění a povinnosti vypořádat se s odvolacími námitkami na ně jak zákonem, tak i na něj navazující judikaturou kladený.
23. Co se týče námitky nezákonnosti napadeného rozhodnutí, ani tu městský soud neshledal důvodnou.
24. Podle § 42 odst. 1. písm. e) služebního zákona, *příslušník musí být propuštěn, jestliže mu byl uložen trest odnětí služební hodnosti.*
25. Podle § 42 odst. 4 téhož zákona *rozhodnutí o propuštění z důvodů uvedených v odstavci 1 písm. b) až d) a písm. f) a odstavci 3 písm. c) musí být příslušníkovi doručeno bez zbytečného odkladu, nejpozději však do 1 roku ode dne, kdy tento důvod vznikl.*
26. Podle § 196 odst. 1) a 2) téhož zákona *Účastník může podat žalobu u soudu proti rozhodnutí, které bylo vydáno v řízení podle tohoto zákona, do 60 dnů od právní moci rozhodnutí.*
27. *Byla-li podána žaloba podle odstavce 1 proti pravomocnému rozhodnutí služebního funkcionáře, kterým se ukládá kázeňský trest, náhrada škody nebo povinnost vrátit bezdůvodné obohacení, odkládá se vykonatelnost tohoto rozhodnutí do nabytí právní moci rozhodnutí soudu.*
28. K tomu odborná literatura uvádí: „Rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru podle § 42 odst. 1 písm. e) je navázáno na rozhodnutí, kterým byl příslušníkovi uložen kázeňský trest odnětí služební hodnosti. Rozhodnutí o uložení kázeňského trestu odnětí služební hodnosti patří do skupiny rozhodnutí, kterým nelze přiznat atribut vykonatelnosti, nýbrž pouze jiné právní účinky ve smyslu § 74 odst. 3 spr. řádu. Na právní účinky pravomocného rozhodnutí služebního funkcionáře o uložení kázeňského trestu odnětí služební hodnosti, resp. povinnost vydat navazující rozhodnutí o propuštění příslušníka ze služebního poměru nemá podání žaloby u příslušného správního soudu vliv (viz NSS 4 Ads 176/2011-135), pokud soud odklad účinků přímo nestanoví svým rozhodnutím. Neaplikuje se zde tedy postup dle § 196 odst. 2.“ (VODIČKA, Stanislav. § 42 Propuštění. In: CHROBÁK, Jiří, Aleš BLAHUT, Jan KULHÁNEK a Stanislav VODIČKA. Zákon o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů: Praktický komentář [Systém ASPI]. Wolters Kluwer [cit. 2022-11-24]. ASPI_ID KO361_2003CZ. Dostupné v Systému ASPI. ISSN: 2336-517X.).
29. Napadené rozhodnutí bylo vydáno zcela v souladu s jak citovanými závěry doktríny, tak s ustálenou judikaturou. Tak v rozsudku ze dne 31. 8. 2012, č. j. 4 Ads 176/2011 – 129, Nejvyšší správní soud uvedl: „[p]osouzení, zda žaloba proti rozhodnutí o uložení kázeňského trestu příslušníkovi bezpečnostního sboru má za následek odklad jeho vykonatelnosti, by bylo relevantní teprve za situace, kdy by toto rozhodnutí mělo být vynuceno v rámci exekuce, k čemuž však v projednávané věci nedošlo. Nejvyšší správní soud se nicméně vzhledem k tomu, že tato otázka tvořila podstatnou část odůvodnění napadeného rozsudku, jakož i námitek stěžovatele v kasační stížnosti, zabýval rovněž posouzením, zda rozhodnutí, z něhož vyšel žalovaný při vydání napadeného rozhodnutí, tedy rozhodnutí ředitele kanceláře ředitele Hasičského záchranného sboru Královéhradeckého kraje ze dne 28. 11. 2007, kterým byl žalobci podle § 51 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru uložen kázeňský trest odnětí služební hodnosti, atributem vykonatelnosti disponuje či nikoliv. V této souvislosti je znovu třeba

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

zmínit, že rozhodnutím ředitele Hasičského záchranného sboru Královéhradeckého kraje ze dne 19. 12. 2007 bylo odvolání žalobce proti rozhodnutí ředitele kanceláře ze dne 28. 11. 2007 zamítnuto a toto rozhodnutí bylo potvrzeno. Ze spisové dokumentace se podává, že rozhodnutí ředitele ze dne 19. 12. 2007 bylo téhož dne oznámeno stěžovateli a vzhledem k tomu, že proti němu nebylo možno podat odvolání, nabylo téhož dne právní moci. Na tomto závěru nemůže nic změnit, že toto (pravomocné) rozhodnutí bylo následně v rámci soudního přezkumu zrušeno, přičemž rozhodnutím ředitele ze dne 26. 2. 2009 bylo odvolání žalobce proti rozhodnutí ředitele kanceláře ze dne 28. 11. 2007 opakovaně zamítnuto a toto rozhodnutí bylo potvrzeno; toto nové rozhodnutí přitom již v přezkumu správními soudy obstálo. Je tedy třeba posoudit, zda rozhodnutí o uložení kázeňského trestu odnětí služební hodnosti poté, co nabylo právní moci, nabylo rovněž vykonatelnosti ve smyslu § 196 odst. 2 zákona o služebním poměru ve spojení s § 74 odst. 1 správního řádu, anebo zda toto rozhodnutí nabylo toliko jiných právních účinků ve smyslu § 74 odst. 3 správního řádu.

30. Nejvyšší správní soud dospěl k témuž závěru jako Městský soud v Praze, totiž že toto rozhodnutí vůbec nemohlo nabýt vykonatelnosti ve smyslu § 196 odst. 2 zákona o služebním poměru, tedy se nemohlo stát exekučně proveditelné (vymahatelné). Rozhodnutí o uložení kázeňského trestu odnětí služební hodnosti totiž nepochybně náleží do druhé výše uvedené skupiny rozhodnutí, kam náleží např. také rozhodnutí o osobním stavu, rozhodnutí deklarující existenci právního stavu či statusu určité movité či nemovité věci apod., tedy mezi rozhodnutí, kterým nelze přiznat atribut vykonatelnosti, nýbrž toliko jiné právní účinky ve smyslu § 74 odst. 3 správního řádu.
31. K závěru, že na právní účinky pravomocného rozhodnutí služebního funkcionáře o uložení kázeňského trestu odnětí služební hodnosti, resp. povinnost vydat navazující rozhodnutí o propuštění příslušníka ze služebního poměru nemůže mít žádný vliv podání žaloby u příslušného správního soudu, přispívá i skutečnost, že pokud by zákonodárce zamýšlel takové účinky způsobit, fakticky by tím přiznal žalobě proti takovému rozhodnutí odkladný účinek. To by ovšem nutně způsobilo následek, který by byl v hrubém rozporu s účelem zákona, totiž že až do doby skončení řízení před správním soudem, tedy v řádu měsíců, v některých případech několika let, by nebylo možno dotčeného příslušníka propustit ze služebního poměru a naplnit tak literu § 42 odst. 1 písm. e) zákona o služebním poměru, podle něhož pokud byl příslušníkovi uložen kázeňský trest odnětí služební hodnosti, pak takový příslušník musí být propuštěn. Takový příslušník by až do vydání pravomocného rozsudku nemohl být propuštěn ze služebního poměru, a to bez ohledu na to, jak závažného porušení povinností ve smyslu § 92 odst. 3 a navazujících ustanovení zákona o služebním poměru se dopustil. Nejvyšší správní soud podotýká, že - obdobně jako v případě přezkumu zákonnosti skončení pracovního poměru, prováděného civilními soudy - i v tomto případě platí, že pokud by správní soudy dospěly k závěru, že rozhodnutí o uložení kázeňského trestu odnětí služební hodnosti bylo vydáno v rozporu se zákonem, a toto rozhodnutí by bylo zrušeno, muselo by to nutně vést i k revizi navazujícího rozhodnutí o propuštění příslušníka ze služebního poměru. K tomu však v projednávané věci nedošlo, neboť v rámci soudního přezkumu nedošlo ke zrušení rozhodnutí ředitele kanceláře ze dne 28. 11. 2007, kterým byl žalobci uložen kázeňský trest odnětí služební hodnosti. Přestože totiž původní rozhodnutí odvolacího správního orgánu ze dne 19. 12. 2007 bylo v rámci přezkumu správním soudem zrušeno, následně bylo rozhodnutím odvolacího správního orgánu ze dne 26. 2. 2009 odvolání žalobce proti rozhodnutí ze dne 28. 11. 2007 opakovaně zamítnuto a toto rozhodnutí bylo potvrzeno; toto nové rozhodnutí již při přezkumu správními soudy obstálo.“

32. V nyní posuzované věci je situace shodná. Žalobkyni byl uložen kázeňský trest odnětí hodnosti, toto rozhodnutí nabylo právní moci. Nejedná se o rozhodnutí, které by bylo možno vynutit exekučně. Vykonatelným se stává v okamžiku nabytí právní moci, neboť právě tímto okamžikem žalobkyně svou služební hodnost ztratila.
33. Ze zákona navazujícím důsledkem je pak propuštění ze služebního poměru, o němž služební orgán rozhodne bez ohledu na to, zda byla proti pravomocnému rozhodnutí o odnětí služební hodnosti podána správní žaloba či nikoli, neboť s podáním žaloby proti takovému rozhodnutí zákon odkladný účinek nespojuje a soudem přiznán nebyl.
34. Jelikož v řízení před správním soudem byla žaloba žalobkyně, jíž se domáhala zrušení rozhodnutí o uložení kázeňského trestu odnětí služební hodnosti zamítnuta, není na místě rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru revidovat.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

35. S ohledem na vše shora uvedené dospěl soud k závěru, že rozhodnutí žalovaného, kterým bylo odvolání žalobce zamítnuto, bylo vydáno v souladu se zákonem a shora uvedené žalobní námitky uplatněné žalobcem nejsou důvodné. Soudu tedy nezbylo, než žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítnout.
36. Výrok o nákladech řízení mají oporu v § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce v řízení úspěšný nebyl, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nepřisluší. Žalovanému, který měl v řízení plný úspěch, však žádné náklady spojené s tímto řízením nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že se žádnému z účastníků náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 23. listopadu 2022

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu